

تحقیقات، سیاست‌گذاری‌ها و اقدامات تک‌جنسیتی

به‌عنوان نیمی از جمعیت سخن می‌گویند نه ارزش مطالعه دارد و نه ارزش گزارش یافته‌ها. این نیمی از جمعیت در برنامه‌ها و سیاست‌هایی که با نام توسعه شهری طراحی می‌شوند غایب‌اند. بنابراین، انگار در ویژه‌نامه «جنسیت و کیفیت زندگی شهری» ما از صفر شروع کرده‌ایم و در فرصتی که دست داده به این بسنده کردیم که فقط و فقط بگوییم زنان هستند و کیفیت زندگی آنها «هم» مهم است.

تصور می‌شود که در گذر زمان، وقتی نسل جدیدی از پژوهشگران به دانشگاه‌ها و سازمان‌های تحقیقاتی راه می‌یابند و سیاست‌گذاران جوان آموزش دیده در کشورهای توسعه یافته و آشنا با فرهنگ‌های متفاوت به عرصه سیاست‌گذاری و برنامه‌ریزی قدم می‌گذارند، با نگاهی وسیع‌تر و فراگیرتر در پی شناختن و شناساندن «همه» و برخورداری «همگان» از نتایج سیاست‌ها و برنامه‌ها برخواهند آمد. اما دریغ از گذشت سال‌های بسیار که گویی در همچنان روی همان پاشنه‌ای می‌گردد که در دوران قاجار می‌گشت.

زنان کماکان در اندرونی‌ها جای گرفته‌اند؛ اگر نه در اندرونی خانه، اما به‌طور یقین در اندرونی‌های ذهن آنهايي که به مسئله خطیر پژوهش می‌پردازند یا آنان که سیاست می‌گذارند.

شگفت آنکه پژوهش‌ها یا از همان آغاز امر تحقیق «تک‌جنسیتی» اند یا یافته‌های نمونه‌های انتخاب شده از دو جنس به‌صورت عام ارائه می‌شوند. اگر در برنامه‌ریزی‌ها، تبعیض بر اساس جنس نادیده انگاشته می‌شود، نه چندان جای تعجب است. ولی وقتی بر تفاوت‌های جنسیتی که هرروزه و همه‌جا مقابل ماست چشم فرومی‌بندیم جای تعجب بسیار دارد.

روزی که تصمیم گرفته شد شماره دوم ویژه‌نامه هفت‌شهر به «جنسیت و کیفیت زندگی شهری» اختصاص داده شود مروری بر سایت‌ها و مجلات متعدد علمی-پژوهشی در سراسر ایران و مشاهده تعداد زیاد تحقیقات انجام شده سبب دلگرمی بسیار در آغاز کار شد. اما هر آنچه یافتیم به معنای واقع «تک‌جنسیتی» بود. انگار کیفیت زندگی این جماعتی که همه از آنان

ژاله شادی طلب